

Csiriribi

Neves, közkedvelt – sajnos –, rég elhunyt konfetransziénk, Kellér Dezső mondása volt, hogy: „A téma az utcán hever, csak le kell hajolni érte.”

Ez a mondata ragadott meg és késztetett arra, hogy ezt a kis epizódot leírjam.

Néhány nappal karácsony előtt történt, bevásárolni mentem a Lidlbe. Nyirkos, barátságatlan, hideg idő volt, nem igen sétálgatott senki az utcán, mindenki igyekezett a célja felé. Egy szokatlanul különös pár jött velem szembe kézen fogva az úton. Sem azelőtt, sem azóta nem találkoztam velük. Meglehet, nem is idevalósiak voltak. Negyvenöt-ötven körülieknek néztem őket. A férfi vékony, sovány, magas testalkatú, a nő alacsony, filigrán termetű, a férfinak a válláig sem ért. Ruházatuk egy picit talán az átlagon aluli volt, de ma már annak nincs jelentősége.

A férfi köszönés nélkül megszólított, hogy mondani, illetve kérdezni szeretne nekem / tőlem valamit. Első pillanatban az villant át az agyamon, hogy talán hajléktalanok és akarnak kérni, de aztán elvettem a gondolatot, mert hajléktalanokat még nem láttam kézen fogva járni. Talán utazni szeretnének, és nincs elég pénzük az útiköltségre, vagy tán a Jehova tanúi, és így karácsony előtt megtérésre szólítanak fel? Egyik sem. Mondtam a férfinak, hogy csak mondja, mi a közölnivalója.

Közel öt percig tartott, amíg magyarázkodott, és én még mindig nem tudtam, mit akarnak. Végre rátért a tárgyra, mert, hogy ő nem tudja, miként mondja el, meg hogy most nagy dilemmában van, hajlandó vagyok-e őket meghallgatni, elmondhatja-e nekem, vagy sem.

Mondtam, hogy igen, csak mondja már, mi a problémája, mert nincs kedvem itt az utcán fagyoskodni, bevásárolni indultam.

Nagy nehezen elkezdte:

– Az autóbusszmegálló mellett jöttünk el, és ott megláttam a volt szerelmemet. Már rég nem láttam őt, és ráköszöntem: „Csiriribi!” Erre ő féltékeny lett. Mi erről az ön véleménye?

Azt válaszoltam, hogy ez az ő baja, meg hogy a féltékenység nem éppen a legszebb tulajdonság, nem old meg velem semmit az ember, csak megkeseríti az életét. Túl kell tennie magát rajta. Különbösen is, ha az a régi szerelme volt, az már elmúlt, kár rajta töprengeni.

Mire a férfi:

– Félreértett. Nem a régi szerelmemről van szó, hanem őróla –, és rámutatott a mellette álló hölgyre, akinek állandóan a kezét fogta. – Ó féltékeny.

Erre a nő kezdte el a panaszát:

– Hogyha az előzőnek azt mondta, „Csiriribi”, az talán azt jelenti, hogy még mindig őt szereti, és nem én vagyok neki az egyedüli.

Feltettem neki a kérdést:

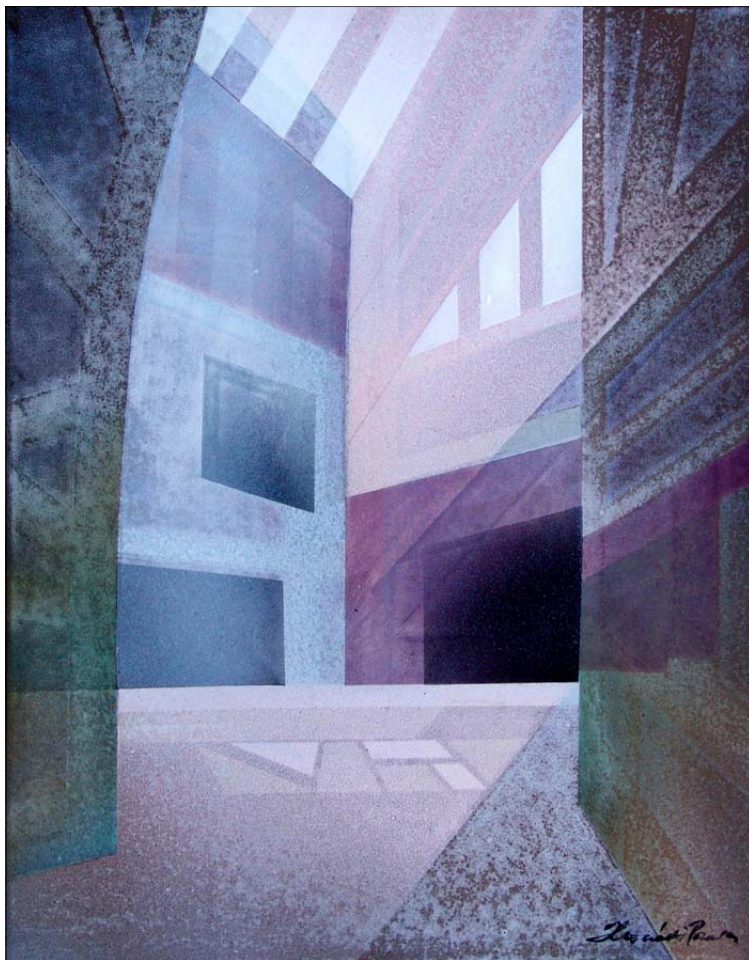
– Kinek a kezét fogja most? Kit próbál vigasztalni, megnyugtítani? Egy ilyen jelentéktelen szóért nem érdemes féltékenykedni. Legközelebb majd ön mondja a volt szerelmének, hogy „Csiriribi”, és vissza lesz adva a kölcsön.

– Nekem nincs régi szerelmem, nekem nincs rajta kívül más – hangzott a válasz.

– Nyugodjon meg, és ilyen apróságért ne háborogjon! Magának majd legközelebb azt fogja mondani, hogy: „Édes kis angyalkám!” Ne rontsa el a kapcsolatukat féltékenykedéssel, nem megy vele semmire, csak önmagát emészti és elrontja azt, ami szép!

A férfi nagyon hálás volt, hogy meghallgattam őket, meg hogy neki adtam igazat. Többször is elismételte, hogy köszönöm, köszönöm...

Aztán továbbmentek.

Hernádi Paula: Aula (tűzzománc)

A magány

A hatvanas-hetvenes években nagyon fellendült a „bevásárlóturizmus”. A munkahelyemről is sokat jártunk ilyen célból Budapestre. A szakszervezet szervezte ezeket az autóbusszos utakat, csak fel kellett iratkoznunk. Mivel minden második szombatunk szabad volt, hát gyakran kihasználtuk ezeket a lehetőségeket.

Pesten nem volt érdemes csoportosan járkalni, hiszen mindenki más célból jött. Volt, aki pirospaprikát, kávé t hajszott, más meg csizmát vagy egy szép pulóvert. Én is egyedül jártam a boltokat.

Egy alkalommal, miután megvásároltam, amit akartam, s még egy szűk órányi időm is maradt hazaindulásig, leültem egy parkosított terület padjára a Széchenyi téren, kicsit gyönyörködni Budapest szépségében. Több üres pad is volt ott, ennek ellenére mellém ült egy hölgy. Nem szóltunk egymáshoz, hiszen idegenek voltunk, ő is fáradt, gondoltam magamban. Kisvártatva egy harmadik is társult hozzánk, aki azonnal beszélni kezdett, megállás nélkül. Nekem nyomban Arany János Családi kör című verse jutott eszembe: „Megered lassanként s valamint a patak, / Mennél meszebbre foly, annál inkább dagad.”

Elmesélte viszontagságos helyzetét a házmesztertnővel, a rendetlen postással, és élete minden fájdalmát kiöntötte. Az utánam érkező hölgy néha rábólintott, igennel vagy nemmel válaszolt neki. Én azt hittem, hogy ezen a padon szoktak találkozni, és csak véletlenül csöppentem bele a panaszáradat hallgatásába. Tévedtem. Miután az asszony kibeszélte sok bánatát, s valós vagy vélt sérelmeit, felállt, valami köszönésfélét is mondott és elment.

A mellettem ülő hölgy megkérdezte tőlem, hogy kicsoda volt nekem ez az asszony. Mondtam, hogy most láttam őt először. Én is, válaszolta ő. Ekkor derült ki, hogy csak hallgató közönségre volt szüksége az egyedül élő asszonynak. Legalábbis ez derült ki a panaszkodásából. „Nem mondhatom el senkinek, / Elmondom hát mindenkinek” (Karinthy Frigyes) – alapon.

No meg az, hogy egy nagyvárosban még magányosabb a magányos ember, mint falun vagy kisvárosban.

Hernádi Paula:
Konstrukció
ipari formával II.
(tűzzománc)

Orgoványi Krisztián

Kaleidoszkóp

A nyolcadik unicum, a tizedik Sophie Vajon Zsuzsi a neved, vagy Éva, Eszter vagy Szofi
Ködösek a fények, félvad árnyak,
Elbújtál benned de én megtalállak
Ne légy Papírsárkány a bánya mélyén
egy Tombolán nyert kudarcélmény
aki Roppant erejébe bele is roppan
Ikarosz aki a holdba pottyan, na
Szusszanj egyet, dőljünk hátra!

Mire gyűjtsünk? Dohányra, pipára? -
Mikor illat a zene, és lehelet a lélek -
Megérted végre, hogy nincsenek élek
Kaleidoszkópba nyugodtan zuhanj
Fröcsköl a nap, olyan jó ez a zuhany
Csaka- Csak az itt van, nincsen előre, vissza -
Csak ahogy akarod, úgy van megírva.

Kettőnk elől már hiába menekülsz
Hiába könyörögsz, hiába könyöröülsz
Érik a végzeted, ha nem érted
Nem ellened teszem, hanem érted,

Na látod mégis libben a lépted
Szeretném látni hogy újra éled
Csak a lelkizés, meg a testizés
És máris mosolyog a testi rés –(kesergés)
Kacsint a papírsárkány a szemed mélyén
Zsibbad a lelked, ez tényleg élmény
A szemed, és a szívem együtt lobban
Ikarosz kócos boglyára huppan

A nyolcadik unicum, a tizedik szofi Vajon Zsuzsi a neved, vagy Éva, Eszter vagy Szofi
Ködösek a fények, félvad árnyak,
Elbújtál benned de én megtalállak
Ne légy Papírsárkány a bánya mélyén
egy Tombolán nyert kudarcélmény
aki Roppant erejébe bele is roppan
Ikarosz aki a holdba pottyan

